

poznate njeno ime — — babica kralja Davida je bila. Paberkovali smo po strniščih prav takó, kot ona pobožna Ruta. Kravica je mirno pasla, a mi smo pobirali po požeteh njivi zaostale in odlomljene klaske in vsakikrat smo se vrnili vsak z velikim šopom klasja proti dómu. Mnogo nas je bilo otrok — — pa je bila žetev obila in vesela mlatev. Ko so se klaski dobro osušili, poméli smo vežo, preskrbeli si vsak pripravno palico in mlatev se je začela. To je, da naši cepci se niso glasili: „pikapok,“ nego le „côp! côp!“ — Vender kaj to, mi nismo bili nič ménj ponosni, kakor sosedovi mlatiči. Ko smo zruje ovejali — biló ga je nekoliko velikih merie — evo nas k materi. Veselilo nas je, da smo vsaj nekaj mogli dati svojej dobrej materi, saj je bilo to menda prvič v našem življenju, da smo jej nekaj dali in jej takó vsaj nekoliko povrnili obile skrbi in britkosti. Nu, matí nas pa tudi ni pozabila; ko se je prihodnjič pekel kruh, dobil je vsak nenavadno velik hlebček, kateri se je vsakemu zdel še zato posebno ukusen, ker je bil iz našega brešna.

Tako je bilo ves božjí dan. Ko je zvon naznanil póludne, katero so vže poprej nekateri čutili v želodeci, hiteli so nekateri domóv h kosilu, a drugim so nosili jed na polje. Dišalo je vsem, saj so delali od ranega jutra, a kdor pridno dela, njemu tudi jed diši. Oni pa, kateri ne dela, morda bi tudi rad jedel, ali on jesti ne zasluži, zapomnite si to, otroci ljubi. Kakor zjutraj iz vasi, takó so hiteli na večer vsi iz polja proti dómu. Pastirji, ženjice, kosci, kopači, ljudje in živali vse se je zbiralo zopet okolo domače hiše. Posedéli so nekaj časa pred hišo, dokler ni bila pripravljena večerja. Večerni zvon jih je povabil kakor zjutraj k molitvi in na delo — takó zdaj k molitvi in k počitku. In kmalu potem je bila še bolj mirna, naša vže tako mirna vasica. Tiha noč je zazibala trudne ude v sladko spanje, katero ni vznemirjalo čukanje ponočnega čuka gori nad Kučarjem in nekolikokratno lajanje zvestega čuvarja, sosedovega tigra.

Blagor tihej vasici in vsem, ki prebivajo v njej!

Golski zvonovi.

Po svetu širocem se cerkev ozíra,
Na Golskej ravnini vrh hriba stóji;
Z zvoníka ubrano iz trojnega tíra
Prekrasno zvonenje tjá k nebu doní.

Pred zoro že vstanem, začujem zvonove,
Zamišljen pri oknu odprtem slonim;
Ob hladu poslušam doneče glasove
In željo gorečo si v srci budim:

O da bi zvonovi še dolgo mi peli!
Darujem tri krone prav rad na oltar,
Bi čúte nebeške še dolgo mi gréli
Vedríli življenja mi sladkega dár! —

O naj, ko nesó me pod hladno gomílo,
Ko vzamem od bratov na zemlji slovó
Hladílo mi dušo bi to tolažílo,
Da Golski zvonovi tud' meni pojó.

L. M. — Golski.

